

mateix esport que tu, gent de molts països convivint en un ambient de gran cordialitat...

-A qui vas conèixer?.

-A molta gent. Als de gimnàstica esportiva i rítmica, als d'esgrima, bàsquet, polo, natació... a molts!.

-Apart de Los Angeles, quins altres llocs vas visitar?.

-Vaig anar a Hollywood i a Disneylandia. Disneylandia és magnífic.

-Tot això pagat per la federació?.

-Sí, si tot. Nosaltres no vem haver de pagar res excepte els regals personals.

-Preparant-vos per les Olimpíades, quantes hores entrenaveu?.

-Una mitja de set hores diàries, moltes concentracions i molt temps fora de casa.

-Tot això per unes olimpíades, compensa?.

-Uf! i tant! Val la pena.

-Per part teva hi ha possibilitat d'unes noves Olimpíades.

-No. Jo he deixat l'equip nacional per qüestions purament personals.

-És molt sacrificat?.

-Molt, i amb la possibilitat de que en qualsevol moment et diguin que ja no els interesses.

-S'ha de tenir molta voluntat?.

-Sí, com per qualsevol esport i un dels meus principals defectes és que jo no en tinc massa de voluntat. Sóc força manta. Sempre són l'última de tirar-me a l'aigua.

-Els JJ.OO. aquí a Barcelona. Com ho veus?.

-Jo espero que es facin.

-Tu que has viscut l'experiència de Los Angeles, què suposa per un país uns JJ.OO.?.

-Molta pasta. Has de pensar que darrera els esportistes hi venen els familiars, delegats, els amics... Tot això crea un

moviment a nivell de tot increïble. Durant un mes, aproximadament, Barcelona seria la protagonista mundial, tothom estaria pendent d'ella. A nivell esportiu, crec que no tant sols Barcelona, sinó tot Espanya en rebria unes conseqüències molt positives. Seria una unió nacional, que ja convé.

-Quan vas arribar de Los Angeles, què et va semblar Granollers?.

-Petita, per sort. Los Angeles és massa gran. A partir de les vuit de la nit ja no podíem anar pel carrer. La llibertat americana és una mica confusa. Fins que no tens 21 anys no pots anar a les discoteques ni pots veure alcohol. A les platges està prohibit practicar el mono-bikini.

-Tenies ganes de tornar a casa?.

-Sí. De tornar a casa, de menjar bé, d'anar al meu aire...

-Com són els americans?.

-Són molt patriotes, molt animats, molt iankis. Aplaudeixen per tot i animen a tothom sigui de la nacionalitat que sigui el participant.

-Explica'm una anècdota?.

-Quan anàvem pel carrer, com que tots els esportistes portàvem un carnet penjat, la gent que passejava ens demanava autògrafs en cada punt i a cada moment. Al final te n'atipaves.

-Què van ser per tu les Olimpíades?.

-Van ser una lliçó de «sincro» de la qual he après moltes coses i, com per qualsevol esportista, la màxima il·lusió en el meu cas, afortunadament per a mi, feta realitat.

-Hi tornaries?.

-Oh, i tant! Fins i tot tornaria a repetir les mateixes coses i en faria d'altres que, des d'aquí, penso que em vaig deixar per fer. És al·lucinant!.

L. R. D. GRANOLLERS, un programa de reportages anomenat LES MARES DE LA VIDA, mostra el que és un autic factotum.

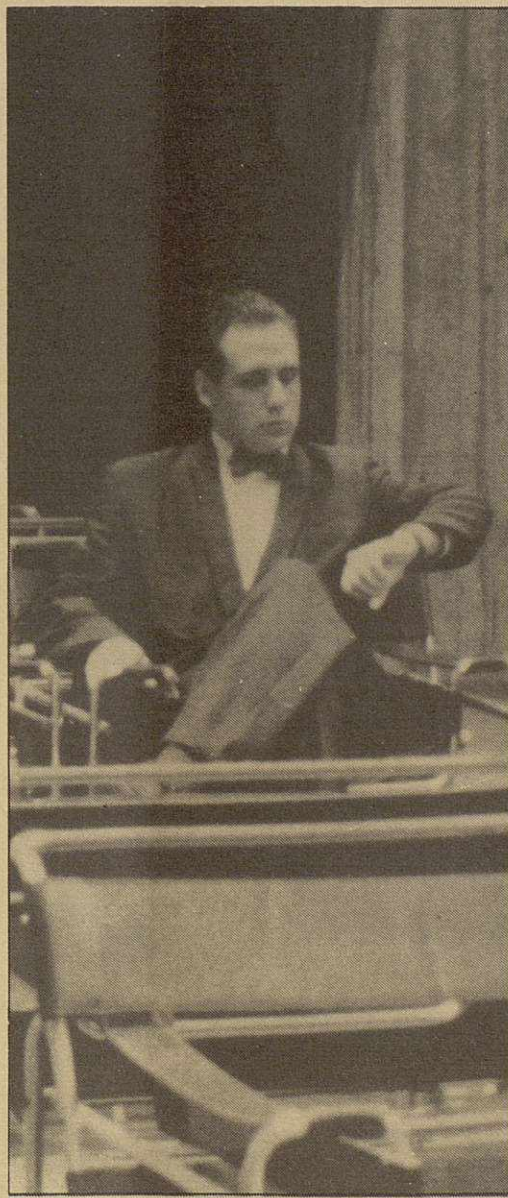

Ara es veu fent «**! AMB AQUELLA ALEGRIA**», un clàssic magazine de reportatges, entrevistes i música... i somnis en el seu espai ideal: KIKIRIKI. Un despertador que s'emetria de 6 a 9. Fet a lo bèstia, amb abundants porcions de cinisme i humor negre, molts personatges, situacions teatrals i serials radiofònics. Arrenjat amb un «potti potti» de sons diversos.

Em comenta els formats d'algunes emissores: RADIO MINUTO i la seva programació d'una monotonía inaguantable; l'estancament en la música pop i la falta del concepte de ràdio com espectacle a NACIONAL 3, que, tot i això, continua essent la millor.

De l'estranger l'interessen fm's americanes, les coneix per referències/grabacions, els locutors han arribat a una gran professionalització i les estacions s'han especialitzat.

KARLES TORRA és corresponsal de EL PAIS, el diari més seriós periodística i econòmicament (paguen bé). Segons ell, l'existència de LIBERACIÓ fou un esdeveniment positiu i la seva

curta vida va demostrar la fortalesa del poder... i així anem.

És un fervent devot de la música africana i negre: MILES DAVIS, JAMES BROWN, DUKE ELLINGTON... però també de les cançons relaxades i tranquil·les d'una DURRUTI COLUMN, de les recuperacions que PAUL WELLER fa del soul al seu STYLE COUNCIL o dels fantàstics discos de TALKING HEADS. Últimament s'ha deixat commocionar per la projecció del BLOOD SIMPLE de JOEL COEN, a, com no, una sala d'art i assaig barcelonina. Els seus gustos filmics es mouen entre WOODY ALLEN, EL ESTADO DE LAS COSAS (WIM WINDERS) i el revolucionari SOPA DE GANSO dels germans MARX. En la disciplina de la literatura, DOSTOJEVSKI i HENRY MILLER li han sigut essencials. L'interessa DALÍ i el món al·lucinant de JOAN PONÇ. Veu a JIM, com un tipus amb idees que va donar una autèntica dimensió universal a Granollers, i que ara no rep cap subvenció per a tonar a muntar històries.